

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. A. F., MBA** bytem Na Formance 5/497, Praha 4, zastoupený JUDr. Pavlem Sorokáčem, advokátem se sídlem Pařížská 9/68, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 4. 2012, č. j. 63 A 10/2011 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 4. 2012, č. j. 63 A 10/2011 – 62, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 8. 2011, č. j. OD 835/11-3/67.1/111199/St (dále jen „krajský úřad“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec (dále jen „magistrát“) ze dne 21. 6. 2011, č. j. MML 216872/08/3332/OD/SSK, jímž nebyla povolena obnova řízení ukončeného rozhodnutím magistrátu ze dne 15. 4. 2009, č. j. MML 216872/08/3332/OD/SSK. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že obnova řízení, jak je upravena v zákoně č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je určena k nápravě skutkových nesprávností. K nápravě vad právních či procesních (např. i odnětí možnosti zúčastnit se jednání) je určen postup podle ust. § 94 a násl. správního řádu, když nelze opomenout ani možnost postupu podle s. ř. s. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem řešícím jen vady skutkové, a nelze ji pokládat za další řádný opravný prostředek, jak z mnohých tvrzení v podané žalobě vyplývá. Argumentuje-li stěžovatel nezbytností provést důkaz svědectvím dalších osob, a to Ing. R. a MUDr. R., s cílem

prokázat, že auto neřídil, a ani jej nezaparkoval, a proto nemohl spáchat přestupek, je nepodstatné, zda a do jaké míry by tato svědectví přinesla zásadní zvrat ve skutkových zjištěních. I z dopisu stěžovatele adresovaného primátorovi Statutárního města Liberec Ing. Kittnerovi (doručen dne 19. 11. 2008) obsahující stížnost na postup městské policie totiž vyplývá, že auto řídil, což výslovně uvedl, a že Ing. R. a M. Č. byly jen přítomny. Tento dopis byl od počátku součástí správního spisu (včetně dokladů o prověřování postupu městské policie) a měl ho k dispozici i magistrát, který ve věci přestupku rozhodoval, a mohl z něj vyčíst, jakým směrem lze dokazování vést. Že uvedené osoby správní orgán nevyslechl, za to lze vděčit zjevně jen tomu, že stěžovatel sám sebe, a to jednoznačně, jako řidiče označil. Podstatným pro posouzení věci ale je, že se nejedná o novou, dříve neznámou, skutečnost, kterou nemohl účastník v původním řízení uplatnit. Obdobně to platí i ohledně MUDr. R.. Bylo výhradně na stěžovateli a v jeho možnostech, aby i jméno tohoto svědka v uvedeném dopise uvedl, a pokud tak neučinil, tak nikoli proto, že takovou možnost neměl, neboť jinak čile i později s magistrátem korespondoval. Proto se ani v případě MUDr. R. nejedná o nový důkaz, který nemohl být v původním řízení uplatněn. Stěžovatel tedy věděl o důkazech, kterými operoval o žádosti o obnovu řízení, a to již v době před zahájením přestupkového řízení, a také je zmiňoval, resp. mohl je zmínit v případě MUDr. R.. Žádný procesně relevantní důvod mu nebránil v jejich řádném uplatnění. Dále krajský soud uvedl závěry, které sice nejsou podle jeho názoru pro posouzení věci podstatné, ale pokládal je za nutné zmínit. Řízení o přestupku bylo v souladu se zákonem zahájeno, stěžovatel byl řádně předvolán k jednání nařízenému na 7. 4. 2009, a to v souladu s ust. § 24 správního řádu. Tvrdí-li opak, pak se mýlí. Omluvu stěžovatele ze dne 28. 1. 2009, zjevně reagující na předvolání k podání vysvětlení na den 4. 2. 2009 (nejedná se o zahájení přestupkového řízení ani o předvolání obviněného z přestupku k ústnímu jednání), nelze pokládat za řádnou omluvu ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), z jednání nařízeného na 7. 4. 2009. Je chybou správního orgánu, že vedl se stěžovatelem v podstatě nic neřešící korespondenci, ačkoli měl pravdivost takových úkonů (omluvy) bez odkladů ověřovat u jeho zaměstnavatele. Signálem pro nezbytnost takového postupu bylo již stěžovatelovo tvrzení, že „pracuje jako diplomat“, aniž to jakkoli doložil, a to již z pohledu ust. § 9 zákona o přestupcích, a především obsah sdělení JUDr. C. ze dne 12. 3. 2009. Případnými procesními vadami, pokud neměly vliv na možnost uplatnění nových důkazů, se krajský soud z pohledu zákonných podmínek ust. § 100 správního řádu nemohl zabývat. Obnova řízení nebyla povolena, a proto nelze zásadně „nové“ důkazy hodnotit. Krajský soud také poukázal na to, že stěžovatel je právník a zná význam řečeného. Zcela postrádá logiky zásadní změna v líčení podstatných skutkových okolností v dopise primátorovi a v žádosti o obnovu řízení. Stěžovatel nevysvětlil, proč najednou dospěl k závěru, že je vše jinak, tedy proč v dopise primátorovi neuvedl pravdu a předkládá ji až nyní. Z pohledu výše rozvedených závěrů nepokládal krajský soud za nutné zabývat se otázkou, zda byly zachovány lhůty podle ust. § 100 odst. 2 správního řádu. Další stěžovatelovy úvahy a námítky týkající se zaplacení či nezaplacení poplatku za odtah vozidla, „diplomatické imunity“ (když tvrdí, že této imunity nepožívá, zatímco v dopise primátorovi uvedl „pracuji jako diplomat“) a různých emocionálně zabarvených i dehonestujících úvah na adresu pracovníků krajského úřadu jsou zcela irelevantní a krajský soud se jimi nezabýval. Jedná se totiž jen o různé druhy výtek zjevně nesouvisejících se zákonnými důvody postupu podle ust. § 100 správního řádu. O tom, že otázce stěžovatelových obhajovacích práv byla v řízení o obnově řízení věnována

pokračování

pozornost svědčí rozhodnutí krajského úřadu ze dne 14. 4. 2011, č. j. OD 305/11-2/67.1/11066/NL. Krajský soud také nezjistil, že by v řízení o obnově řízení došlo v postupu krajského úřadu k takovým vadám, které by mohly reálně zapříčinit nesprávné rozhodnutí ve věci.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se s žalobními námitkami vypořádal v odůvodnění rozsudku tak, že pouze odkázal na příslušná ustanovení správního řádu. Víceméně se nevyjadřuje ke konkrétním žalobním námitkám podstatným z pohledu zákonných důvodů ust. § 100 správního řádu: a) spisová dokumentace nebyla očíslována a chyběl soupis všech součástí spisu, b) stěžovatel nikdy netvrdil, že je chráněný diplomatickou imunitou a rovněž tak nikdy nepředložil správnímu orgánu diplomatický pas s vyznačením výsady imunity, c) řádně zaplatil za provedený odtaž. Své stanovisko utápí v nejasných formulacích typu: „je jen vadou, nikoli ale podstatnou, že takový odkaz napadené rozhodnutí neobsahuje“ (str. 3 odst. 5), „je chybou správního orgánu, že měl ověřit pravdivost úkonů žalobce (omluvy) u zaměstnavatele“ (str. 5 odst. 2). *„Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to jeho nepřezkoumatelnost zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84). *„Ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku nelze uvádět jiné skutečnosti než ty, které mají oporu v provedeném dokazování“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Krajský soud nepochopitelně odkazuje na dopis zaslaný (v emocionálním rozhořčení) bývalému primátorovi města Liberec (v současné době trestně stíhanému). Zde se pouze ze slušnosti a ve snaze nevtahovat do tohoto problému Ing. R., označil za řidiče. Tento dopis ovšem nikdy nebyl součástí spisu (alespoň nebyl stěžovateli při nahlédnutí nikdy předložený) a v průběhu jednání magistrátu ze dne 7. 4. 2009 není také tento dopis jako důkaz uvedený. S příslušnou projednávající úřednicí M. S. magistrát pro závažné profesní pochybení rozvázal pracovní poměr a je rovněž trestně stíhána. Listina, která nebyla použita v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu nemůže být použita jako důkaz. Stěžovatel připomněl, že se jednalo o banální přestupek, kdy vozidlo bylo zaparkováno ve vilové zástavbě, a to ne předepsaných 5 m od „křižovatky“, ale pouze 4,80 m. Z tohoto důvodu bylo následně otaženo. Vozidlem cestovali dva držitelé průkazu ZTP. *„Navíc úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci. Nelze jej však považovat za důkazní prostředek.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115). K námitce krajského soudu, že stěžovatel neuplatnil dříve návrh (mimo jiné) na vyslechnutí MUDr. R., stěžovatel uvedl, že tyto a jiné návrhy, uváděl opakovaně již od počátku konkrétní vědomosti o svém přestupku a dokládá to i jeho podání magistrátu (stížnost na nevhodné chování úřednice M. S.) ze dne 4. 1. 2010. Krajský soud opět buď neměl k dispozici veškerý spisový materiál, anebo tyto fakta přehlédl. *„Správní orgán je povinen postavit nad vší pochybnost, že jednání se dopustil právě obviněný. Existuje-li rozumná pochybnost, že se uvedeného jednání (parkování) dopustil někdo jiný, nelze jej za přestupek postihnout - zásada in dubio pro reo.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). Za velmi nesrozumitelné označil stěžovatel tvrzení krajského soudu, že omluva zaslaná dne 28. 1. 2009 se musí vztahovat k předvolání na den 4. 2. 2009. Předvolání na tento den bylo ovšem zasláno magistrátu v rozporu s dikcí ust. § 59 správního řádu nedodržena lhůta 5

dnů. Jeho omluva následovala nekonkrétní emailovou korespondenci (porušení § 36 odst. 2 a 3 správního řádu – Nejvyšší správní soud 5 A/2002) a je neobhájitelné se domnívat, že korespondence odeslaná ze Santo Dominga (Dominikánská republika), bude příjemci doručena ve lhůtě 7 dnů. Magistrát, a následně ani krajský soud, nevyslovil a nevyvodil jedinou pochybnost ve věci opakovaně zaslané omluvy. Stěžovatel od počátku se správním orgánem komunikoval a snažil se věc řešit. Proto i v tomto případě jde o vadu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7As 9/2009 - 66). Stěžovatel se považuje za slušného člověka a nemá, a nikdy neměl, s výjimkou předmětného přestupku, žádnou bodovou ztrátu v registru řidičů. Nikdy nezpůsobil dopravní nehodu. Od počátku měl a má zájem věc řešit, a to i za cenu časové i finanční náročnosti. Dlouhodobě působí v několika mezinárodních humanitárních organizacích. Dotčené osoby Ing. R. a MUDr. R. (M. Č. bohužel během řízení zemřela) jsou bezúhonní a vážení lidé. *„Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést. Odmítnutí je porušením práva na spravedlivý proces“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006 č. j. 4 As 2/2005 - 66). Správní orgán svým jednáním porušil čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Bohužel nikdo z dotčených orgánů se v celém řízení relevantně nezabýval např. zjistit kdy, kde a proč vzniklo tvrzení, že se stěžovatel odvolává na diplomatickou imunitu (existuje pouze nesmyslný a nepodložený výrok v rozhodnutí magistrátu ze dne 15. 4. 2009 str. 2/písm. e) Dopis pana F., kde uvádí, že požívá výsad imunit). Automatické rovnítko mezi slovy diplomat a imunita, přece neplatí ani v akčních filmech. Ne každý právník je dnes advokát a ten kdo pracuje ve státní službě, nemusí být zcela logicky policistou. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, musel by zvažovat, zda je možné se meritorně zabývat všemi ostatními námitkami.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34, sv. 3 Sb. ÚS a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85, sv. 8 Sb. ÚS) je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodňovat. Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné

pokračování

záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost lze považovat takové rozhodnutí soudu, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, dále kdy nelze rozlišit, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí soudu, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, musí z něj být i patrné, v případě nesouhlasu s argumenty účastníků, proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci tohoto kterého účastníka řízení a proč jeho námitky považuje za nedůvodné nebo vyvrácené.

Nejvyšší správní soud neshledal námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku důvodnou. Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o přezkum správního rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o žádosti stěžovatele o obnovu řízení, je rozhodující, zda rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení bylo vydáno v souladu se zákonem. Stěžovatel však pochybení krajského soudu spatřuje v tom, že se nevypořádal s konkrétními žalobními námitkami podstatnými „z pohledu zákonných důvodů ust. § 100 správního řádu: a) spisová dokumentace nebyla očíslována a chyběl soupis všech součástí spisu, b) stěžovatel nikdy netvrdil, že je chráněný diplomatickou imunitou a rovněž tak nikdy nepředložil správnímu orgánu diplomatický pas s vyznačením výsady imunity, c) řádně zaplatil za provedený odtah“. Na tyto námitky krajský soud reagoval a způsob, jakým to učinil, považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující, protože tyto se vztahovaly k řízení o přestupku a neměly žádnou relevanci pro rozhodování o žádosti o obnovu řízení.

Podle obsahu správního spisu bylo magistrátu doručeno dne 15. 12. 2008 oznámení Městské policie Liberec o přestupku stěžovatele, kterého se dopustil tím, že dne 11. 11. 2008 v 9:45 h stálo jeho vozidlo Skoda Octavia reg. zn. X na Brněnské ulici v Liberci ve vzdálenosti kratší než 5 m od křižovatky. Po provedeném správním řízení vydal magistrát dne 15. 4. 2009 rozhodnutí zn. MML216872/08/3332/OD/SSK, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 11 a písm. l) zákona o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta 8.000 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 5. 2009. Následně dne 24. 11. 2010 byl krajskému úřadu doručen návrh stěžovatele na obnovu řízení. Návrh byl usnesením ze dne 7. 7. 2010 postoupen k rozhodnutí magistrátu jako správnímu orgánu věcně příslušnému. Dne 14. 6. 2011 rozhodl magistrát tak, že obnova řízení se nepovoluje. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí krajský úřad napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci obnoví na žádost účastníka, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Základní podmínkou obnovy řízení je, že správní řízení, které má být obnoveno, bylo pravomocně skončeno. Další podmínky jsou taxativně stanoveny v ust. § 100 odst. 1 správního řádu. Jedním z důvodů obnovy řízení je existence neznámých skutečností a důkazů, které však v době původního řízení objektivně existovaly, avšak jen za situace, že je ten, v jehož prospěch svědčí, je nemohl bez svého zavinění uplatnit. Dalším důvodem pro obnovu řízení je, že provedené důkazy v původním řízení se ukáží nepravdivými. Jejich nepravdivost musí být prokázána buď v jiném řízení, např. v trestním, nebo doložena důkazy účastníka, které žádá o obnovu řízení. Dalším důvodem pro obnovu řízení je soud nebo jiný orgán státní moci zruší nebo změní rozhodnutí o předběžné otázce, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v původním řízení.

Krajský soud zcela správně za podstatné pro posouzení věci označil to, že skutečnosti, které stěžovatel uvedl v návrhu na obnovu řízení nejsou nové, dříve neznámé, a že se ani nejedná o důkazy, které existovaly v době původního řízení a stěžovatel je nemohl uplatnit. Jedná se o výsledky svědků MUDr. R. a Ing. R. Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že *„K námitce soudu (str. 4 odst. 5), že jsem neuplatnil dříve tyto a jiné návrhy, jsem uváděl opakovaně již od počátku mé konkrétní vědomosti o mém přestupku.“* Je tedy nesporné, že zákonné důvody pro obnovu řízení o přestupku nebyly splněny. Převážnou částí své argumentace, včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, se stěžovatel ve své podstatě v řízení podle ust. § 100 a násl. správního řádu domáhá meritorního přezkumu ve věci samé, což by bylo možné teprve v novém řízení poté, pokud by bylo přestupkové řízení obnoveno.

Považoval-li krajský soud za nutné zmínit závěry, které nejsou pro posouzení věci podstatné, jedná se o otázky pro věc zcela irelevantní, a tedy nadbytečné, a proto Nejvyšší správní soud považuje za nepatřičné ve vztahu ke stížním námitkám, v nichž na tyto závěry stěžovatel reaguje, vyslovovat jakýkoliv názor.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s., a proto ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků

pokračování

náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu